

/EROS COP

Şeful

Colecție coordonată de

Virginia Lupulescu

A black and white photograph of a man from the chest up, wearing a dark suit jacket, a white dress shirt, and a dark tie. He is adjusting his tie with both hands. The background is dark, and the lighting highlights the texture of the suit and the man's hands.

/EROS COP

Vi Keeland

Şeful

Traducere din engleză de
Daniela Purgaru

*Dacă vrei să știi unde-ți este inima, caută acolo unde-ți pleacă
mintea atunci când rătăcește. (autor necunoscut)*

Capitolul 1

Reese

Câtă pierdere de vreme ca să am picioare fine, proaspăt epilate!

— Jules? Reese sunt. Unde dracu' ești? Am *nevoie* de tine. E cea mai *oribilă* întâlnire la care am fost vreodată. Efectiv mă ia somnul. Mi-a venit să mă dau cu capul de masă de câteva ori ca să nu adorm. Dacă nu vrei să mă vezi plină de sânge și vânătăi, trebuie să mă suni ca să pretind că e o urgență. Sună-mă înapoi. *Te rog*.

Am încheiat apelul și am oftat frustrată în fața toaletei pentru femei, pe holul întunecat din spatele restaurantului.

În spatele meu s-a auzit o voce aspră, care m-a luat prin surprindere.

— Dacă nu e și idiot, pe lângă faptul că e plictisitor, o să se prindă.

— Poftim?

M-am întors și am dat cu ochii de un bărbat rezemat de perete, cu ochii pironiți în telefonul la care tasta un mesaj. A vorbit în continuare, fără să-și ridice privirea:

— Țsta-i un truc de când lumea... apelul de urgență. Ai putea să te străduiești mai mult. Ca să mănânci aici trebuie să faci rezervare cu două luni înainte și nu-i deloc ieftin, scumpo.

— Poate că *el* ar trebui să se străduiască mai mult. Geaca lui sport are o gaură imensă la subraț și toată seara n-a făcut altceva decât să vorbească despre maică-sa.

— Te-ai gândit că poate atitudinea ta de snoabă îl intimidează?

M-am holbat la el.

— Tu vorbești de snobism? Ai tras cu urechea la conversația mea, îți dai cu părerea într-o manieră *deloc binevenită* și toate astea în timp ce stai cu ochii-n telefon. Nici măcar nu te-ai uitat la mine.

Degetele ticălosului s-au oprit brusc. L-am privit cum și-a ridicat capul, cu privirea croindu-și cărare de la gleznele mele, peste picioarele dezgolite, întârziind în dreptul tivului fustei, peste șolduri, zăbovind puțin asupra sânilor și oprindu-se în final pe chipul meu.

— Da, exact. Aici sus. Aici sunt ochii mei.

S-a împins în perete și s-a îndreptat de spate, în dreptul singurei fășii de lumină de pe coridor. Îi dezvăluia chipul și, pentru prima oară, l-am putut vedea clar.

Serios? Nu arăta așa cum îmi imaginasem. Vocea lui aspră și atitudinea mă făcuseră să cred că e un bărbat mai în vârstă, probabil într-un costum scrobit. Tipul ăsta însă era superb. *Tănăr și superb*. Îmbrăcat complet în negru, simplu și elegant, totuși cu un aspect neșlefuit. Avea părul auriu răvășit, în stilul acela *sexy puțin îmi pasă*, dar chiar și așa arăta perfect. Trăsături puternice, masculine — bărbie dreaptă, robustă, cu un început de barbă, piele bronzată, nas drept, proeminent, și ochi mari, somnoroși, atrăgători, de culoarea ciocolatei. Care acum mă priveau insistent.

Fără să-și ia ochii de la mine și-a ridicat brațele deasupra capului.

— Vrei să mă cauți de vreo ruptură ca să vezi dacă merit să vorbești cu mine?

Superb, dar sigur un ticălos.

— Nu e nevoie. Atitudinea ta a hotărât deja asta în locul meu, și nu meriți.

A lăsat brațele jos și a chicotit.

— Cum vrei. Încearcă să te bucuri de restul serii, scumpo.

Am pufnit, aruncând totuși o ultimă privire spre frumosul nemernic înainte de a mă întoarce la cel cu care aveam întâlnire.

Când am revenit la masă, Martin stătea cu mâinile împreunate.

— Îmi pare rău, i-am spus. Era coadă.

— Asta îmi amintește de o poveste amuzantă. Eram odată la un restaurant cu mama și când s-a dus la toaletă...

Nu-l mai auzeam în timp ce mă tot uitam la telefonul care îmi doream să sune. *La naiba, Jules! Unde ești când am atâta nevoie de tine?* La mijlocul poveștii — sau cel puțin așa cred, că era mijlocul ei — l-am observat pe ticălosul de la toaletă trecând pe lângă masa noastră. A rânjit spre mine după ce s-a uitat când la partenerul meu incoerent, când la expresia mea dezinteresată. Curioasă, l-am urmărit cu privirea să văd cu cine era.

Evident.

Blondă vopsită, drăguțică la modul ușuratic, cu niște sâni considerabil de mari, care se revărsau din rochia scurtă. I-a făcut ochi dulci partenerului ei când acesta a revenit, în timp ce eu mi-i dădeam pe ai mei peste cap. Totuși... nu mă puteam abține și aruncam din când în când câte o privire spre masa lor.

Când ne-a fost servită salata, Martin îmi povestea despre recenta apendicectomie suferită de mama lui, iar eu eram deja din cale-afară de plictisită. Probabil că privirea mea a zăbovit un minut prea mult, pentru că tipul de la toaletă m-a surprins fixându-l. Mi-a făcut cu ochiul din cealaltă parte a restaurantului, a ridicat din sprânceană și a întins paharul spre mine.

Ticălos.

Dacă tot fusesem prinsă, ce rost mai avea să-mi ascund privirea? Cu siguranță era mai interesant decât cel cu care aveam întâlnire. În plus, nici el nu se sfia să mă privească. Atunci când un chelner s-a oprit la masa lui, l-am văzut pe frumosul de la toaletă spunându-i ceva și arătând în direcția mea. Martin continua să vorbească despre mămica lui dragă, iar eu m-am uitat în spatele meu încercând să mă prind spre ce putea arăta necunoscutul. Când m-am întors,

haimanaua și partenera lui erau în picioare. Citindu-i pe buze, mi-am dat seama că spunea ceva despre o veche prietenă căreia trebuia să i se alăture. Apoi, dintr-odată, s-au îndreptat spre masa noastră.

Oare îi va spune ceva lui Martin despre ce aflase când trăsesse cu urechea?

— Reese. Tu ești?

Ce dracu'?

— Aă... da.

— Uau! A trecut multă vreme, a zis bătându-se cu palma pe piept. Chase sunt.

Înainte să-mi dau seama ce se petrecea, derbedeul — pe care se pare că îl chema Chase — s-a întins spre mine și m-a luat în brațe. Iar în timp ce mă ținea lipită de el mi-a șoptit:

— Intră în jocul meu. Hai să-ți facem seara mai interesantă, scumpo.

Uluită, n-am putut decât să privesc mirată când și-a îndreptat atenția spre Martin și i-a întins mâna.

— Eu sunt Chase Parker. Reese și cu mine ne cunoaștem de multă vreme.

— Martin Ward, a răspuns acesta, dând din cap.

— Martin, te superi dacă ne așezăm lângă voi? Au trecut mulți ani de când nu m-am mai văzut cu Bombonica. Mi-ar plăcea să ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat. Nu te superi, nu?

Deși pusese o întrebare, era evident că Chase nu aștepta și un răspuns. În schimb, a tras un scaun pentru partenera sa pe care ne-a prezentat-o.

— Ea e Bridget...

A privit-o căutând parcă ajutor, iar ea a completat:

— McDermott. Bridget McDermott, a spus zâmbind, netulburată nici de această întâlnire, nici de incapacitatea evidentă a lui Chase de a-și aminti numele ei de familie.

Martin, pe de altă parte, părea dezamăgit că întâlnirea noastră în doi devenise una în patru, însă eram sigură că n-o va spune cu voce tare. L-a urmărit pe Chase până când acesta s-a așezat.

— Bombonică?

— Așa îi spuneam noi. De la Reese's Peanut *Butter Cups*. Desertul meu preferat.

După ce Chase și Bridget s-au așezat la masă, a urmat o pauză destul de stânjenitoare. Surprinzător, Martin a fost cel care a intervenit:

— Și de unde vă cunoașteți?

Deși Martin pusese întrebarea uitându-se când la mine, când la el, voiam să îi fie clar lui Chase că *el* ținea frâiele. Era joculețul lui.

— O să-l las pe Chase să vă povestească despre cum ne-am întâlnit prima oară. De fapt, chiar e o întâmplare amuzantă.

Mi-am sprijinit coatele pe masă, mi-am proptit bărbia pe mâinile împreunate și l-am fixat cu privirea pe Chase în timp ce clipeam și rânjeam subtil. Nici măcar n-a tresărit și nici nu a avut nevoie de mai mult de câteva secunde ca să inventeze o poveste.

— Mă rog, partea amuzantă nu a fost chiar când ne-am cunoscut, ci mai degrabă după ce ne-am întâlnit. Părinții mei s-au despărțit când eram în clasa a opta, iar eu a trebuit să mă transfer la o școală nouă. Eram destul de trist până când am văzut-o pe Reese în autobuz, în prima săptămână. Genul de fată frumoasă, care nu era de nasul meu, dar mi-am spus că oricum nu am prieteni care să facă mișto de mine dacă îi dau întâlnire și mă refuză. Așa că, deși e cu un an mai mare decât mine, am întrebat-o dacă vrea să mă însoțească la petrecerea de clasa a opta. Am fost al naibii de surprins când a acceptat. Eram tânăr, cu o doză sănătoasă de testosteron și mi-a intrat în cap că ea avea să fie cea cu care urma să mă sărut pentru prima dată. Toți amicii din vechea mea școală deja o făcuseră și simțeam că îmi venise și mie timpul s-o fac. Așa că, înainte de sfârșitul petrecerii, am scos-o pe Bombonica din prostia aia de sală de sport, decorată cu hârtie creponată, și ne-am dus pe coridor ca să avem mai multă intimitate. Sigur că, fiind prima dată pentru mine,

¹ Buttercup, în original. (N.r.)

habar n-aveam la ce să mă aștept. Dar am făcut-o... Când am ajuns acolo, am început s-o sărut de parcă voiam să-i înghit fața.

Chase a luat o pauză și mi-a făcut cu ochiul.

— Totul a fost bine, până când n-a mai fost, nu-i așa, Bombonică?

Nici măcar nu puteam răspunde. Atât de captivată eram ascultându-l. Dar, din nou, tăcerea nu părea să-l deranjeze pentru că și-a țesut în continuare povestea:

— Mă rog, aici vine partea bună. După cum am zis, nu aveam experiență, dar m-am aruncat... buze, dinți, limbă și toate cele. După un minut, sărutul a început să fie ciudat de umed, dar eram mult prea absorbit, așa că am tot continuat, pentru că nu voiam să fiu eu cel care se retrage primul. Până la urmă, când ne-am desprins ca să tragem o gură de aer... la propriu, pentru că o înghițisem cu totul... mi-am dat seama de ce părea așa de umed. Lui Reese îi cursese sânge din nas în mijlocul sărutului și amândoi aveam fețele mânjite.

Martin și Bridget au izbucnit în râs, însă eu eram prea uluită ca să reacționez.

Chase s-a întins și mi-a atins mâna.

— Haide, Bombonico. Nu te jena. Ne-am distrat. Mai ții minte?

— Cât timp ați fost împreună? a întrebat Martin.

Exact când Chase se pregătea să răspundă, m-am întins și i-am atins mâna cu un gest la fel de condescendent ca al lui.

— Nu prea mult. La puțin timp după *celălalt incident* ne-am despărțit.

Bridget a început să bată din palme și a sărit în scaun ca un copil entuziasmat.

— Vreau să aud despre celălalt incident!

— Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigură că ar trebui să-l povestesc, am spus amuzată. Sunteți la prima întâlnire?

Bridget a dat din cap afirmativ.

— N-aș vrea să crezi că Chase mai are problema aia. Pentru că *micul incident* s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

M-am aplecat spre Bridget și i-am șoptit:

— Reușesc să se controleze mai bine după ce înaintează în vârstă. *De obicei*.

În loc să se supere, Chase a părut deosebit de încântat de versiunea mea. Chiar mândru. De fapt, restul serii a continuat cam în același stil. Chase ne-a spus povești detaliate despre falsa noastră copilărie petrecută împreună, fără teamă că s-ar putea face de râs în tot acest timp, reușind să ne amuze pe toți. Eu am completat din când în când povestirile lui, atunci când nu rămâneam cu gura căscată la prostiile pe care le debita.

Nu-mi convenea să recunosc, dar haimanaua începea să-mi placă, în ciuda istorisirilor despre nasul meu plin de sânge și despre „incidentul nefericit cu umplutura din sutien”. Spre sfârșitul serii am comandat cafea pentru a amâna finalul — o cale lungă de la schimbul nostru de replici de lângă toaletă.

În fața restaurantului, Martin, Chase și cu mine i-am dat valetolei tichetele de parcare. Preferam ca eu să fiu cea care controlează durata unei prime întâlniri, așa că mă întâlnisem cu Martin direct la restaurant. Desigur, Bridget venise cu mașina lui Chase, ca la o întâlnire normală. În timp ce așteptam mașinile, ea se freca de el, agățându-i-se de braț. Audiul meu roșu strălucitor a fost adus primul și nu aveam nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să-mi iau la revedere de la... ei bine, de la oricare dintre ei. Așa că am luat cheile și am zăbovit puțin cu ușa deschisă.

— Frumoasă mașină, Bombonico, a spus Chase zâmbind. Mai bună decât rabla aia pe care o conduceai în liceu, așa-i?

Am chicotit.

— Cred că da.

Martin s-a apropiat de noi.

— Mi-a părut bine să te văd, Reese. Sper să ne mai întâlnim.

Înainte de a-l lăsa să mă sărute, l-am îmbrățișat.

— Mulțumesc pentru o cină frumoasă, Martin.

Am făcut un pas în spate, iar Chase s-a apropiat și m-a luat în brațe. Chase l-a bătut prietenește pe spate pe Martin, dar pe mine

m-a lipit de el. Doamne, ce bine era! Apoi a făcut cel mai ciudat lucru... M-a apucat de părul lung, l-a înfășurat de câteva ori în jurul pumnului și mi-a tras capul pe spate. A întârziat îndelung cu privirea pe buzele mele în timp ce mă uitam la el și, pentru o fracțiune de secundă, am avut impresia că o să mă sărute.

Apoi s-a aplecat și m-a pupat pe frunte.

— Ne vedem la reuniunea de anul viitor?

Am încuviințat simțind că nu mai e mult până îmi pierd echilibrul.

— Ăă... sigur.

Am aruncat o privire spre Bridget după ce m-a eliberat.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Bridget.

Am urcat în mașină fără tragere de inimă. Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea și mi-am ridicat privirea în timp ce îmi puneam centura. Chase mă privea insistent. Părea că ar fi vrut să-mi spună ceva, dar după câteva secunde mi s-a părut aiurea să mai aștept.

Am tras adânc aer în piept și, în timp ce mă îndepărtam, am făcut pentru ultima oară cu mâna, întrebându-mă de ce oare simțeam că am lăsat în urmă ceva important.

Capitolul 2

**Reese — Patru
săptămâni mai târziu**

O sută treizeci și opt, o sută treizeci și nouă, o sută patruzeci. Ultima placă de pe tavan — cea din celălalt capăt al dormitorului meu, aproape de fereastră — se crăpase. *Ceva nou*. Trebuia să sun proprietarul ca să o înlocuiască înainte să-mi dea peste cap numărătoarea zilnică și să înceapă să-mi provoace stres în loc să mă scape de el.

Eram încă pe podea, în dormitorul meu, după ce ieșisem în oraș cu Bryant, un tip pe care îl cunoscusem cu o săptămână înainte la supermarket (și nu în locul obișnuit de agățat, barul, unde lucrurile nu merseseră bine niciodată). Mă sunase să-mi spună că era blocat la serviciu și că o să întârzie o oră la cea de-a doua noastră întâlnire, ceea ce era în regulă, pentru că oricum eram obosită și nu aveam niciun chef să mă ridic. Am tras adânc în piept o gură de aer bine-făcătoare, am închis ochii și m-am concentrat pe respirație. Inspirat și expirat, inspirat și expirat. După ce m-am liniștit în sfârșit, m-am ridicat de pe covor, mi-am improspătat machiajul, mi-am turnat un pahar cu vin și mi-am luat laptopul.

Am căutat pe Monster joburile disponibile în marketing, din New York, timp de cinci minute, apoi m-am plictisit și am intrat pe Facebook. Ca de obicei. *Pentru că vânătoarea de joburi e o porcărie*. M-am uitat la postările prietenilor și am dat peste aceleași lucruri — poze cu mâncare, cu copiii lor, viețile pe care încercau să-i convingă pe ceilalți că le au. Am oftat. Fotografia unui coleg de gimnaziu, în care își strângea la piept băiatul nou-născut, mi-a apărut în fața ochilor, iar mintea mi-a zburat imediat la cel *care nu mi-a fost coleg de gimnaziu, Chase Parker*.

În ultima lună mă gândisem la falsul meu coleg mai des decât aș vrea să recunosc. Chestii mărunte și ciudate mă trimiteau cu gândul la el. Prăjiturile Reese's Peanut Butter Cups de pe raftul din magazin (le-am cumpărat), o fotografie cu Josh Duhamel când frunzăream revista *People* în sala de așteptare de la dentist (Chase putea trece cu ușurință drept fratele lui — *e posibil să fi rupt pagina*), vibratorul din sertarul noptierei (n-am făcut-o, dar mi-a dat prin cap. Adică aveam pagina și toate celelalte).

De data asta, când mi-a zburat mintea la el, înainte să-mi dau seama ce fac, am tastat *Chase Parker* în bara de căutare din Facebook. Am suspinat văzându-i chipul. Fiorul pe care l-am simțit era jalnic. *Doamne, e chiar mai splendid decât îmi aminteam*. Am dat clic pentru a mări poza. Avea o ținută lejeră, într-un tricou alb, jeanși rupți în genunchi și converși negri. Arăta foarte bine. După ce m-am holbat cam un minut la chipul său sexy, am mărit poza și am observat emblema de pe tricou: *Iron Horse Gym*. O văzusem pe aceeași stradă cu restaurantul în care ne cunoscuserăm. Mă întrebam dacă nu cumva locuia în zonă.

Din păcate, nu aveam să aflu. Nu avea nicio postare publică. De fapt, singura fotografie pe care puteam s-o văd era cea de profil. Trebuia să-i trimit o cerere de prietenie pe care el s-o accepte dacă voiam să văd mai multe. Mă tenta, dar am decis să n-o fac. Probabil ar fi crezut că sunt nebună dacă-i trimit după o lună de zile o cerere de prietenie unui tip care mă consideră o răutăcioasă (și care chiar

mi-a dat de înțeles asta), pe care l-am cunoscut în timp ce amândoi ieșiserăm în oraș cu altcineva.

Asta nu m-a împiedicat însă să fac o captură de ecran cu fotografia ca să mă pot uita la ea mai târziu. După alte câteva minute în care am visat la el cu ochii deschiși, am purtat o mică discuție, ca între adulți, cu mine însămi. *Trebuie să-ți găsești o slujbă. Mai ai doar o săptămână de muncă în afară de asta. Ieși de pe Facebook.*

A funcționat și, în următoarele cincizeci de minute, am trecut în revistă anunțurile prin care se căuta ajutor pentru ceva — orice — care aducea cât de cât cu marketingul în domeniul produselor cosmetice sau care suna cât de cât interesant. Eram conștientă că nu trebuia să mă bazez doar pe cele două interviuri pe care le aveam programate, dar n-am găsit nimic altceva. Când s-a auzit soneria, nu mai aveam vreo speranță că voi găsi un job care să-l înlocuiască pe cel din ultimii șapte ani și pe care, până recent, îl adorasem.

Am deschis ușa, iar sărutul lui Bryant mi-a schimbat starea de spirit. Nu era decât a doua noastră întâlnire, dar cu siguranță avea potențial.

— Frumos salut, am spus în timp ce-mi trăgeam sufletul.

— M-am gândit toată ziua la asta.

I-am întors zâmbetul.

— Intră. Sunt aproape gata. Trebuie doar să-mi iau geanta și telefonul de la încărcat.

După ce a închis ușa, m-a întrebat nedumerit, arătând spre ea.

— Ți-a fost spartă casa sau ceva de genul ăsta? Ce-i cu toate incuietorile astea?

Ușa de la intrare avea o incuietoare obișnuită și trei zăvoare. În mod normal, aș fi răspuns sincer, i-aș fi explicat că mă simțeam mai în siguranță cu una sau două incuietori în plus și aș fi lăsat-o așa. Bryant însă nu era ca toți ceilalți. El chiar încerca să mă cunoască și dacă începea să pună mai multe întrebări — așa cum mă temeam că se va întâmpla — aș fi fost nevoită să fiu mai deschisă în legătură

cu unele lucruri și nu mă simțeam încă pregătită s-o fac. Așa că am mințit:

— Administratorul clădirii e preocupat de siguranță.

A încuviințat.

— Ei, asta-i bine.

În timp ce-mi luam un colier din dormitor, i-am strigat:

— E vin în frigider, dacă vrei.

— Nu vreau, mersi.

Am ieșit din dormitor și l-am găsit stând pe canapea. Laptopul pe care căutasem oferte de muncă era încă deschis, așezat în fața lui.

Am spus în timp ce îmi prindeam cerceii:

— Și ce-o să vedem?

— M-am gândit să ne hotărâm când ajungem acolo. E un film cu Vin Diesel pe care vreau să-l văd. Dar, pentru că am întârziat o oră, nu protestez dacă nu-ți place.

Am zâmbit.

— Bine, pentru că nu-mi place. Mă gândeam la ceva în genul filmului acela nou după Nicholas Sparks.

— O pedeapsă destul de aspră pentru că am întârziat. A fost doar o oră, nu trei zile, m-a tachinat el.

— Așa o să te înveți minte.

Bryant s-a ridicat de pe canapea când m-a văzut că închid laptopul.

— Apropo, cine-i tipul din fundal?

M-am încruntat.

— Ce tip?

A ridicat din umeri.

— Înalt. Cu freza răvășită, care pe mine m-ar face să arăt stupid. Sper că nu-i un fost iubit de-ai tăi de care încă ai rămas agățată în secret. Parcă e un tip de pe o pungă a unui magazin de haine.

Neavând nici cea mai vagă idee la ce se referă, am deschis laptopul ca să văd despre ce-i vorba. *Rahat.* M-a întâmpinat Chase Parker. Când i-am salvat fotografia din Facebook probabil că o

descărcasem fără să vreau și ca fundal. Văzându-i din nou chipul superb m-am fâstăcit toată. Bryant aștepta totuși un răspuns.

— Aăă... e verișorul meu.

A fost prima chestie care mi-a venit în cap. După ce am spus-o mi-am dat seama că e cam ciudat să am o fotografie cu vărul meu ca imagine de fundal în laptop. Așa că am încercat s-o dreg prin alte minciuni, ceva ce nu mă caracteriza.

— E model. Mătușă-mea mi-a trimis câteva portrete recente de-ale lui și m-a întrebat care-mi place cel mai mult, așa că le-am descărcat în laptop. Prietena mea, Jules, bălea uitându-se la ele și a pus una pe fundal. Nu prea mă pricepe la chestii tehnice, așa că habar n-am cum s-o schimb.

Bryant a chicotit și a părut să accepte explicația.

Care-i treaba cu Chase Parker și poveștile inventate?

* * *

Joi, aveam programate un interviu dimineată și altul după-amiază. Metroul era plin ochi, iar aerul condiționat nu funcționa. Așa că, asta însemna, bineînțeles, și că singurul tren care funcționa era local, nu expres.

Pe spate mi se scurgeau picături de transpirație în timp ce stăteam în picioare făcută sendviș de alți navetiști asudați. Tipul masiv din dreapta mea purta un tricou cu mânecile tăiate și se ținea de bara de sus. Fața mea se afla fix în dreptul părului lui de la subraț, iar deodorantul său nu-și făcea efectul. Nici în stânga lucrurile nu erau mai vesele ori parfumate. Deși eram destul de sigură că femeia nu mirosea la fel de rău, strănuta și tușea fără să-și acopere gura. *Trebuie să cobor din trenul ăsta.*

Din fericire, am ajuns la interviu cu câteva minute mai devreme și am reușit să mă opresc puțin la toaletă ca să mă aranjez. Machiajul mi se întinsese din cauza transpirației și a umezelii, iar părul era o claiie zburlită. *Iulie în New York.* Parcă toată căldura rămăsese blocată între clădirile înalte.

Mi-am strecurat degetele în poșetă, am pescuit de acolo niște agrafe și o perie și mi-am prins șuvițele castanii la loc, într-un coc aranjat. În privința machiajului, trebuia să mă mulțumesc doar cu un șervețel pentru bebeluși, din moment ce nu-mi dăduse prin cap să-mi iau un dermatograf. Mi-am scos sacoul și am observat că transpirația trecuse prin cămașa de mătase. *Rahat.* Trebuia să stau cu sacoul pe mine pe toată perioada interviului.

Cât timp încercam, cu mâna băgată până la cot în sacou, să mă șterg de sudoare, a intrat o femeie. S-a uitat la mine în oglindă.

— Îmi cer scuze. Era foarte cald în metrou și am un interviu, am explicat. Nu vreau să fiu în ultimul hal, transpirată și să put.

A zâmbit.

— Am pățit-o și eu. În iulie, când e umezeală și ai interviu pentru jobul pe care ți-l dorești mult, trebuie să renunți la metrou și să iei un taxi.

— Mda. Sigur așa voi face la interviul de după-amiază. E în cealaltă parte a orașului și e chiar jobul pe care mi-l doresc, așa că o să mă străduiesc... ba chiar o să mă opresc la Duane Reade să iau și un deodorant.

După ce m-am grăbit să mă curăț, am așteptat mai mult de o oră în hol până să fiu chemată la interviu. Ceea ce mi-a permis să mă mai răcoresc puțin și, în plus, să arunc un ochi pe cele mai recente cataloage cu produsele lor. În mod evident aveau nevoie de o nouă campanie de marketing. Mi-am notat câteva idei despre ce aş modifica, dacă se ivea ocazia să le prezint.

— Domnișoara Annesley? m-a chemat o femeie zâmbitoare din dreptul ușii care ducea într-un birou.

Mi-am pus sacoul și am urmat-o înăuntru.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați. Am avut o mică urgență în această dimineată cu unul dintre cei mai importanți furnizori ai noștri și a trebuit să ne ocupăm de aceasta imediat.

S-a dat într-o parte făcându-mi loc, când am ajuns în dreptul unui birou mare, pe colț.